

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 13. septembra 2017*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov – Článok 28 – Zaistenie na účely odovzdania žiadateľa o medzinárodnú ochranu do zodpovedného členského štátu – Lehota na vykonanie odovzdania – Maximálna doba zaistenia – Výpočet – Akceptovanie dožiadania o prevzatie pred zaistením – Odloženie výkonu rozhodnutia o odovzdaní“

Vo veci C-60/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (Odvolací správny súd v Štokholme, rozhodujúci vo veciach imigrácie, Švédsko) z 29. januára 2016 a doručený Súdnemu dvoru 3. februára 2016, ktorý súvisí s konaním:

Mohammad Khir Amayry

proti

Migrationsverket,

SÚDNY DVOR (tretia komora)

v zložení: predseda tretej komory L. Bay Larsen (spravodajca), sudcovia M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan a D. Šváby,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. januára 2017,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Khir Amayry, v zastúpení: S. Stoeva, advokat,
- Migrationsverket, v zastúpení: F. Beijer a F. Axling, splnomocnení zástupcovia,
- švédska vláda, v zastúpení: L. Swedenborg, A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson a N. Otte Widgren, splnomocnení zástupcovia,
- belgická vláda, v zastúpení: M. Jacobs a C. Pochet, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: švédčina.

- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a R. Kanitz, splnomocnení zástupcovia,
  - holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a B. Koopman, splnomocnené zástupkyne,
  - poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
  - vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: C. Crane a M. Holt, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Blundell, barrister,
  - švajčiarska vláda, v zastúpení: C. Bichet, splnomocnená zástupkyňa,
  - Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande a K. Simonsson, splnomocnení zástupcovia,
- po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 1. marca 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 28 ods. 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Mohammadom Khirom Amayryom a Migrationsverket (Imigračný úrad, Švédsko) (ďalej len „úrad“) vo veci rozhodnutia tohto úradu zaistiť pána Khira Amayryho s cieľom jeho následného odovzdania do Talianska podľa nariadenia Dublin III.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2013/33/EÚ

- 3 Článok 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 96, ďalej len „smernica o prijímaní“), spresňuje:

„1. Členské štáty nesmú zaistiť osobu len z toho dôvodu, že táto osoba je žiadateľom v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany [(Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60)].

...

3. Žiadateľa možno zaistiť iba:

...

- f) v súlade s článkom 28 nariadenia [Dublin III].

...“

- 4 Článok 9 smernice o prijímaní, nazvaný „Záruky pre zaistených žiadateľov“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Žiadateľ je zaistený iba na čo najkratší možný čas a len pokiaľ pretrvávajú dôvody stanovené v článku 8 ods. 3.

Správne konanie týkajúce sa dôvodov zaistenia stanovených v článku 8 ods. 3 sa vykoná s náležitou starostlivosťou. Oneskorenie v správnom konaní, ktoré nie je zavinené žiadateľom, nie je dôvodom na to, aby bol žiadateľ naďalej zaistený.“

Nariadenie Dublin III

- 5 Odôvodnenie 20 nariadenia Dublin III znie:

„Zaistenie žiadateľov by sa malo uplatňovať v súlade s hlavnou zásadou, podľa ktorej osobu nie je možné zaistiť len z toho dôvodu, že žiada o medzinárodnú ochranu. Zaistenie by malo byť na čo najkratšiu dobu a mala by sa naň vzťahovať zásada nevyhnutnosti a proporcionality. Zaistenie žiadateľov musí byť predovšetkým v súlade s článkom 31 [Dohovoru o právnom postavení utečencov, podpísaného 28. júla 1951 v Ženeve]. Konania stanovené na základe tohto nariadenia, ktoré sa týkajú zaistenej osoby, by sa mali viesť ako prioritné a v rámci čo najkratších lehôt. Pokiaľ ide o všeobecné záruky vzťahujúce sa na zaistenie, ako aj podmienky zaistenia, mali by členské štáty podľa potreby uplatňovať ustanovenia smernice [o prijímaní] aj na osoby zaistené na základe tohto nariadenia.“

- 6 Článok 27 ods. 3 a 4 tohto nariadenia stanovuje:

„3. Na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania členské štáty vo svojom vnútroštátnom práve stanovujú, že:

- a) na základe odvolania alebo preskúmania získava dotknutá osoba právo zotrvať na území daného členského štátu až do prijatia rozhodnutia vo veci odvolania alebo preskúmania, alebo
- b) odovzdanie sa automaticky odkladá a tento odklad zanikne po určitom primeranom období, počas ktorého má súd po podrobnom a prísnom preskúmaní rozhodnúť o tom, či má odvolanie alebo preskúmanie odkladný účinok, alebo
- c) dotknutá osoba môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Členské štáty zabezpečia, aby existoval účinný opravný prostriedok, a to odkladom odovzdania do prijatia rozhodnutia o prvej žiadosti o odklad. Každé rozhodnutie o tom, či sa výkon rozhodnutia o odovzdaní odloží, sa prijme v primeranej lehote, ktorá zároveň umožní podrobné a prísne preskúmanie žiadosti o odklad. V rozhodnutí o tom, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa neodloží, sa uvedú dôvody, na ktorých sa zakladá.

4. Členské štáty môžu stanoviť, že príslušné orgány môžu bez návrhu rozhodnúť, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa odloží do prijatia rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní.“

- 7 Článok 28 uvedeného nariadenia uvádza:

„1. Členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

2. Ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

3. Zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

4. Pokiaľ ide o podmienky zaistenia osôb a záruky vzťahujúce sa na zaistené osoby, na zabezpečenie postupov odovzdania do zodpovedného členského štátu sa uplatňujú články 9, 10 a 11 [smernice o prijímaní].“

8 Článok 29 ods. 1 a 2 tohto istého nariadenia znie:

„1. Odovzdanie žiadateľa... zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

...

2. Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát bude zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa presunie na žiadajúci členský štát. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku.“

Švédske právo

9 Podľa kapitoly 1 § 8 utlänningslag (zákon o cudzincoch, SFS 2005, č. 716) sa musí zákon uplatňovať tak, aby v jednotlivých prípadoch nedošlo k obmedzeniu slobody cudzinca viac, než je nevyhnutné.

10 Kapitola 1 § 9 tohto zákona stanovuje, že ustanovenia o povinnosti opustiť územie a o vyhostení sa *mutatis mutandis* uplatnia aj na rozhodnutia o odovzdaní podľa nariadenia Dublin III.

- 11 Kapitola 10 § 1 toho istého zákona umožňuje zaistenie cudzincov vo veku 18 rokov a viac na účely prípravy alebo vykonania rozhodnutia o deportácii.
- 12 Kapitola 10 § 4 zákona o cudzincoch uvádza, že cudzinec môže byť zaistený po dobu najviac dvoch mesiacov, pokiaľ neexistujú závažné dôvody na dlhšie zaistenie, a spresňuje, že v prípade, že takéto dôvody existujú, môže zaistenie cudzinca trvať najviac tri mesiace. V prípade, že je pravdepodobné, že výkon rozhodnutia o odovzdaní potrvá dlhšie z dôvodu chýbajúcej spolupráce cudzinca, alebo v prípade, že sa čaká na získanie potrebných podkladov, môže toto zaistenie trvať najviac dvanásť mesiacov.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 13 Pán Khir Amayry podal žiadosť o medzinárodnú ochranu vo Švédsku 19. decembra 2014.
- 14 Na základe vyhľadávania v systéme Eurodac sa však ukázalo, že dotknutá osoba 6. decembra 2014 vstúpila na územie Talianska a že 17. decembra 2014 už požiadala o túto ochranu v Dánsku. Úrad preto 15. januára 2015 požiadal talianske orgány, aby pána Khira Amayryho prijali späť.
- 15 Talianske orgány toto dožiadanie o prevzatie akceptovali 18. marca 2015.
- 16 Dňa 2. apríla 2015 úrad zamietol žiadosť pána Khira Amayryho o udelenie povolenia na pobyt, ako aj jeho žiadosť o medzinárodnú ochranu, zastavil konanie týkajúce sa určenia statusu a rozhodol o odovzdaní dotknutej osoby do Talianska. Okrem toho úrad vzhľadom na to, že sa domnieval, že existuje značné riziko úteku dotknutej osoby, rozhodol o jej zaistení.
- 17 Pán Khir Amayry napadol rozhodnutia úradu na Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (Správny súd so sídlom v Štokholme, rozhodujúci vo veciach imigrácie, Švédsko). Na základe tejto žaloby úrad rozhodol odložiť výkon rozhodnutia o odovzdaní.
- 18 Táto žaloba bola 29. apríla 2015 zamietnutá, pričom Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (Správny súd so sídlom v Štokholme, rozhodujúci vo veciach imigrácie) okrem iného usúdil, že existuje riziko, že v prípade prepustenia pána Khira Amayryho na slobodu by tento utiekol, vyhýbal sa výkonu rozhodnutia o odovzdaní alebo by jeho výkonu inak bránil. Pán Khir Amayry proti tomuto rozsudku podal odvolanie na vnútroštátny súd.
- 19 Rozhodnutie o odovzdaní bolo vykonané 8. mája 2015. Pán Khir Amayry sa následne vrátil do Švédska a 1. júna 2015 podal novú žiadosť o medzinárodnú ochranu.
- 20 Dňa 30. júla 2015 vnútroštátny súd rozhodol o neprípustnosti odvolania, pokiaľ ide o časť rozsudku Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (Správny súd so sídlom v Štokholme, rozhodujúci vo veciach imigrácie) týkajúcu sa odovzdania, no naopak rozhodol o prípustnosti odvolania, pokiaľ ide o otázku zaistenia.
- 21 Za týchto podmienok Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (Odvolací správny súd v Štokholme, rozhodujúci vo veciach imigrácie) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Pokiaľ žiadateľ o azyl nie je zaistený v čase, keď zodpovedný členský štát súhlasí s jeho prevzatím, ale je zaistený neskôr – na základe toho, že až vtedy sa usúdi, že existuje značné riziko úteku dotknutej osoby – môže sa šesťtyždňová lehota podľa článku 28 ods. 3 nariadenia [Dublin III] v takej situácii počítať odo dňa zaistenia osoby alebo začína plynúť iným dňom, a ak áno, akým?

2. Bráni článok 28 nariadenia [Dublin III] v situácii, keď žiadateľ o azyl nie je zaistený v čase, keď zodpovedný členský štát súhlasí s jeho prevzatím, uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej v Švédsku cudzinec nemôže byť pred výkonom [odovzdania] zaistený po dobu viac ako dvoch mesiacov, pokiaľ neexistujú závažné dôvody na to, aby bol zaistený dlhšie, a pokiaľ také závažné dôvody existujú, cudzinec môže byť zaistený najviac tri mesiace alebo najviac dvanásť mesiacov, ak je pravdepodobné, že výkon rozhodnutia potrvá dlhšie z dôvodu nedostatočnej spolupráce cudzinca, alebo ak sa čaká na získanie potrebných podkladov?
3. Ak sa konanie o [odovzdaní] začne odznova, keď pominie odkladný účinok odvolania alebo preskúmania (porovnaj článok 27 ods. 3 nariadenia [Dublin III]), začína plynúť nová šesťtyždňová lehota na uskutočnenie odovzdania, alebo sa musí započítať napríklad počet dní, počas ktorých už osoba bola zaistená po tom, čo zodpovedný členský štát súhlasil s jej prevzatím alebo prijatím späť?
4. Je relevantná skutočnosť, že žiadateľ o azyl, ktorý podal odvolanie proti rozhodnutiu o odovzdaní, sám nepožiadaval o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní, kým sa nerozhodlo o odvolaní (porovnaj článok 27 ods. 3 písm. c) a ods. 4 nariadenia [Dublin III])?“(

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a druhej otázke

- 22 Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 28 nariadenia Dublin III má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že v situácii, keď zaistenie žiadateľa o medzinárodnú ochranu začne po tom, čo dožiadaný členský štát súhlasil s jeho prevzatím, toto zaistenie môže v zásade trvať maximálne dva mesiace, resp. maximálne tri mesiace, pokiaľ existujú závažné dôvody na dlhšie zaistenie, a najviac dvanásť mesiacov, ak je pravdepodobné, že odovzdanie potrvá dlhšie z dôvodu nedostatočnej spolupráce dotknutej osoby, alebo ak sa čaká na získanie potrebných podkladov.
- 23 Z článku 8 ods. 1 smernice o prijímaní vyplýva, že osobu nemožno zaistiť len z toho dôvodu, že táto osoba je žiadateľom o medzinárodnú ochranu.
- 24 Článok 8 ods. 3 písm. f) tejto smernice však upravuje možnosť zaistiť žiadateľa o medzinárodnú ochranu v súlade s článkom 28 nariadenia Dublin III.
- 25 Z článku 28 ods. 1 a 2 tohto nariadenia vyplýva, že hoci členské štáty nemôžu zaistiť osobu na účely zabezpečenia postupov odovzdania len z toho dôvodu, že je predmetom konania stanoveného uvedeným nariadením, môžu naopak za určitých podmienok zaistiť osobu, ak existuje značné riziko úteku tejto osoby.
- 26 Táto možnosť je stanovená najmä v článku 28 ods. 3 tohto istého nariadenia, ktoré vo svojom prvom pododseku spresňuje, že zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania.
- 27 S cieľom konkretizovať túto zásadu článok 28 ods. 3 druhý a tretí pododsek nariadenia Dublin III stanovuje osobitné lehoty na podanie dožiadania o prevzatie žiadateľov alebo o ich prijatie späť a na vykonanie odovzdania. Okrem toho z článku 28 ods. 3 štvrtého pododseku tohto nariadenia vyplýva, že ak žiadajúci členský štát nedodrží tieto lehoty, osoba nesmie byť dlhšie zaistená.

- 28 Pokiaľ ide o lehotu na vykonanie odovzdania, jedínú relevantnú v situácii, akou je situácia vo veci samej, keď dožiadanie o prevzatie už bolo prijaté predtým, ako bola dotknutá osoba zaistená, znenie článku 28 ods. 3 tretieho pododseku tohto nariadenia neumožňuje samo osebe určiť, či sa toto ustanovenie uplatňuje vo všetkých situáciách, v ktorých je osoba zaistená s cieľom jej odovzdania, alebo iba vtedy, keď osoba už je zaistená v okamihu, keď sa uskutočňuje jedna z dvoch udalostí upravených týmto ustanovením, a to na jednej strane akceptovanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť a na druhej strane koniec odkladného účinku odvolania alebo preskúmania proti rozhodnutiu o odovzdaní.
- 29 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že na účely výkladu určitého ustanovenia práva Únie treba zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudok z 19. decembra 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, bod 34 a citovaná judikatúra).
- 30 V tomto ohľade treba zdôrazniť, že postupy prevzatia alebo prijatia späť zavedené nariadením Dublin III majú v konečnom dôsledku za cieľ umožniť odovzdanie štátneho príslušníka tretej krajiny do členského štátu určeného podľa tohto nariadenia ako zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej týmto príslušníkom.
- 31 V rámci týchto postupov má možnosť zaistiť za určitých podmienok dotknutú osobu za cieľ, ako spresňuje článok 28 ods. 2 tohto nariadenia, zaručiť postupy odovzdávania tým, že sa vyhne tomu, že táto osoba utečie alebo sa bude vyhýbať výkonu prípadného rozhodnutia o odovzdaní prijatého vo vzťahu k nej.
- 32 V tomto kontexte voľba šesťtýždňovej lehoty tak, ako je upravená v článku 28 ods. 3 treťom pododseku toho istého nariadenia naznačuje, že normotvorca Únie sa domnieval, že takýto časový úsek by mohol byť potrebný na vykonanie odovzdania zaistenej osoby.
- 33 V rozsahu, v akom lehoty zavedené článkom 28 ods. 3 tretím pododsekem nariadenia Dublin III neplynú od okamihu zaistenia, domnievať sa, že sa toto ustanovenie uplatní na všetky situácie, keď je osoba zaistená do doby jej odovzdania, by znamenalo, že zaistenie musí nevyhnutne skončiť šesť týždňov po akceptovaní dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, aj keď k zaisteniu došlo až po tomto akceptovaní.
- 34 V takej situácii by teda zaistenie do doby, než dôjde k odovzdaniu, nevyhnutne trvalo kratšie ako šesť týždňov a akékoľvek zaistenie by bolo dokonca vylúčené, akonáhle by uplynula lehota šesť týždňov od uvedeného akceptovania.
- 35 Za týchto podmienok by členský štát disponoval možnosťou vykonať zaistenie dotknutej osoby iba v priebehu krátkeho časového úseku z lehoty šesť mesiacov, ktorú mu priznáva článok 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III na riadne uskutočnenie odovzdania, a to aj v prípade, keď sa nebezpečenstvo úteku, ktoré môže odôvodniť zaistenie, prejaví až neskôr.
- 36 Okrem toho zatiaľ čo článok 29 ods. 2 tohto nariadenia stanovuje, že lehota na odovzdanie sa môže predĺžiť najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku, osoba, ktorá by bola na úteku aspoň šesť týždňov, by už nemohla byť zaistená v prípade, že by bola znovu k dispozícii príslušným orgánom.
- 37 Vzhľadom na tieto skutočnosti je zrejmé, že výklad navrhovaný v bode 33 tohto rozsudku by mohol výrazne obmedziť účinnosť postupov upravených uvedeným nariadením a mohol by podnecovať dotknuté osoby k úteku s cieľom vyhnúť sa ich odovzdaniu do zodpovedného členského štátu, čím by sa zmarilo uplatňovanie zásad a postupov toho istého nariadenia (pozri analogicky rozsudky zo 17. marca 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, bod 52, a z 25. januára 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 37).

- 38 Tento výklad by okrem toho nebol koherentný s vôľou normotvorcu Únie vyjadrenou v odôvodnení 20 nariadenia Dublin III, ktorou bolo povoliť zaistenie a súčasne obmedziť jeho trvanie, pretože by viedol k obmedzeniu alebo vylúčeniu zaistenia nie s ohľadom na dobu zaistenia dotknutej osoby, ale s ohľadom na dobu, ktorá uplynula od akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dožiadaným členským štátom.
- 39 Je preto opodstatnené vykladať článok 28 ods. 3 tretí pododsek nariadenia Dublin III v tom zmysle, že maximálna lehota šesť týždňov, v ktorej sa musí uskutočniť odovzdanie zaistej osoby, zavedená týmto ustanovením, sa uplatní iba v prípade, keď je dotknutá osoba už zaistená a nastane jedna z dvoch udalostí uvedených v tomto ustanovení.
- 40 V dôsledku toho ak k zaisteniu dotknutej osoby na účely jej odovzdania dôjde po tom, čo dožiadaný členský štát akceptoval dožiadanie o prevzatie, doba zaistenia bude obmedzená jednou z presne stanovených lehôt uvedených v článku 28 ods. 3 tohto nariadenia, počítanou prípadne až odo dňa, keď zanikne odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3 uvedeného nariadenia.
- 41 V situácii, keď nie je maximálna doba zaistenia stanovená v nariadení Dublin III, musí byť takéto zaistenie napriek tomu v súlade so zásadou uvedenou v článku 28 ods. 3 prvom pododseku tohto nariadenia, podľa ktorej zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania.
- 42 Príslušný orgán musí ďalej podľa článku 28 ods. 4 uvedeného nariadenia dodržiavať ustanovenia smernice o prijímaní, ktoré vymedzujú zaistenie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, osobitne článok 9 ods. 1 tohto nariadenia, z ktorého vyplýva, že správne konanie týkajúce sa dôvodov zaistenia vykoná s náležitou starostlivosťou.
- 43 Tento orgán musí nakoniec zohľadniť článok 6 Charty základných práv Európskej únie, keďže článok 28 ods. 2 nariadenia Dublin III upravuje obmedzenie výkonu základného práva na slobodu a bezpečnosť (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. februára 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 49, a z 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 36).
- 44 V tomto kontexte je tak úlohou príslušného orgánu, aby pod dohľadom vnútroštátnych súdov viedol konanie o odovzdaní náležite a nepredlžoval zaistenie na dobu presahujúcu čas nevyhnutný na toto konanie, ktorý sa posudzuje s ohľadom na konkrétne požiadavky uvedeného konania v každom jednotlivom prípade (pozri analogicky rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, body 58 a 59).
- 45 Okrem toho dotknutá osoba by nemala byť zaistená počas doby značne presahujúcej šesť týždňov, v priebehu ktorých mohlo byť odovzdanie platne vykonané, keďže z článku 28 ods. 3 tretieho pododseku nariadenia Dublin III vyplýva, že táto lehota je predovšetkým s ohľadom na zjednodušenú povahu postupu odovzdávania medzi členskými štátmi, ktorý je upravený týmto nariadením, v zásade dostatočná na to, aby príslušné orgány odovzdanie uskutočnili (pozri analogicky rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 60).
- 46 Vzhľadom na to, že okolnosť, že k zaisteniu žiadateľa o medzinárodnú ochranu došlo až po tom, čo dožiadaný členský štát akceptoval dožiadanie o prevzatie, nemôže odovzdanie žiadateľa mimoriadne sťažiť, presahuje zaistenie po dobu troch alebo dvanástich mesiacov, v priebehu ktorých mohlo byť odovzdanie platne vykonané, dobu, ktorá je nevyhnutná na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania.

- 47 Naopak, dĺžka zaistenia v trvaní dvoch mesiacov nemôže byť v takejto situácii s ohľadom na mieru voľnej úvahy, ktorou disponujú členské štáty na vykonanie právnej úpravy Únie, považovaná za neprimeranú, avšak je potrebné, aby príslušný orgán pod dohľadom vnútroštátnych súdov overil jej primeranosť s ohľadom na vlastnosti každého jednotlivého prípadu.
- 48 Pritom platí, že za predpokladu, že po zaistení zanikne odkladný účinok odvolania alebo preskúmania v súlade s článkom 27 ods. 3 nariadenia Dublin III, nemožno v tomto zaistení podľa článku 28 ods. 3 tretieho a štvrtého pododseku tohto nariadenia pokračovať dlhšie ako šesť týždňov od tohto dňa.
- 49 Z vyššie uvedeného vyplýva, že článok 28 nariadenia Dublin III v spojení s článkom 6 Charty základných práv sa má vykladať v tom zmysle, že:
- nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že v situácii, keď k zaisteniu žiadateľa o medzinárodnú ochranu došlo po tom, čo dožiadaný členský štát akceptoval dožiadanie o prevzatie, toto zaistenie môže pokračovať počas maximálne dvoch mesiacov, pokiaľ na jednej strane dĺžka zaistenia nepresiahne čas nevyhnutný na účely konania o odovzdaní, posudzovaný s ohľadom na konkrétne požiadavky tohto konania v každom jednotlivom prípade, a na druhej strane, pokiaľ prípadne táto dĺžka nepresiahne šesť týždňov odo dňa, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania, a
  - bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, ktorá v takejto situácii umožňuje pokračovať v uvedenom zaistení počas troch alebo dvanástich mesiacov, v priebehu ktorých mohlo byť odovzdanie platne vykonané.

O tretej otázke

- 50 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 28 ods. 3 nariadenia Dublin III má vykladať v tom zmysle, že od lehoty šesť týždňov počítanej od okamihu, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania zavedený týmto ustanovením, treba odpočítať počet dní, počas ktorých už bola dotknutá osoba zaistená po tom, čo členský štát akceptoval dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť.
- 51 Treba pripomenúť, že článok 28 ods. 3 tretí pododsek nariadenia Dublin III stanovuje, že ak je osoba zaistená podľa článku 28 tohto nariadenia, jej odovzdanie sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od vyhovenia dožiadaniu o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3 tohto nariadenia.
- 52 Zo znenia článku 28 toho istého nariadenia vyplýva, že toto ustanovenie stanovuje dve odlišné šesťtýždňové lehoty bez toho, aby uviedlo, či musia byť tieto lehoty zameniteľné, ani či musí byť dĺžka druhej lehoty v určitých prípadoch skrátená.
- 53 Tento výklad je podporený funkciou priznanou týmto lehotám normotvorcom Únie.
- 54 Hoci totiž lehoty stanovené v článku 28 ods. 3 treťom pododseku nariadenia Dublin III majú za následok na základe článku 28 ods. 3 štvrtého pododseku tohto nariadenia obmedzenie maximálnej doby trvania zaistenia, nič to nemení na tom, že ich predmetom je určiť obdobie, v priebehu ktorého musí byť odovzdanie vykonané, a že tak v určitých prípadoch nahrádzajú základné lehoty zavedené na tento účel v článku 29 ods. 1 uvedeného nariadenia.

- 55 Pokiaľ majú odvolanie alebo návrh na preskúmanie podané proti rozhodnutiu o odovzdaní odkladný účinok, je pojmovovo nemožné vykonať odovzdanie, čo je dôvod, pre ktorý možno lehotu stanovenú na tento účel začať počítať v tomto prípade až vtedy, keď je budúca realizácia odovzdania v zásade dohodnutá a zostáva vyriešiť iba spôsob jeho vykonania, a to odo dňa, keď zanikol tento odkladný účinok (pozri analogicky rozsudok z 29. januára 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 45).
- 56 V takejto situácii musí každý z členských štátov čeliť v rámci organizácie odovzdania rovnakým praktickým ťažkostiam, ktorým by musel čeliť, ak by odovzdanie mohlo byť vykonané okamžite po vyhovení dožiadaniu o prevzatie alebo prijatie späť, a teda by mal mať k dispozícii rovnakú lehotu šesť týždňov na vyriešenie technických podmienok odovzdania a jeho vykonanie (pozri analogicky rozsudok z 29. januára 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, body 43 a 44).
- 57 Okolnosť, že dotknutá osoba už bola zaistená v čase, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania, nemôže sama osebe významne uľahčiť odovzdanie, keďže dotknuté členské štáty nemôžu riešiť technické podmienky odovzdania, pokiaľ sa o ňom vecne nerozhodlo a *a fortiori* sa nerozhodlo ani o jeho dátume.
- 58 Okrem toho v prípadoch, keď dotknutá osoba podala odvolanie alebo návrh na preskúmanie až niekoľko týždňov po zaistení, by prípadné skrátenie druhej lehoty stanovenej v článku 28 ods. 3 tretom pododseku nariadenia Dublin III na počet dní zaistenia osoby mohlo príslušný orgán v praxi zbaviť akejkoľvek možnosti vykonať odovzdanie predtým, než skončí zaistenie, a mohlo by tak dotknutému orgánu zabrániť v účinnom využití možnosti upravenej normotvorcom Únie vykonať zaistenie dotknutej osoby s cieľom vyhnúť sa vážnemu nebezpečenstvu úteku tejto osoby.
- 59 V dôsledku toho treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 28 ods. 3 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že od lehoty šesť týždňov počítanej od okamihu, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania zavedený týmto ustanovením, netreba odpočítavať počet dní, počas ktorých už bola dotknutá osoba zaistená po tom, čo členský štát akceptoval dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť.

O štvrtej otázke

- 60 Svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 28 ods. 3 nariadenia Dublin III vykladať v tom zmysle, že sa lehota šesť týždňov počítaná od okamihu, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania zavedený týmto ustanovením, uplatní aj vtedy, keď dotknutá osoba výslovne o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní nepožiadala.
- 61 Z článku 28 ods. 3 tretieho pododseku nariadenia Dublin III vyplýva, že druhá lehota na vykonanie odovzdania zavedená týmto ustanovením plyní od okamihu, keď zanikne odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3 tohto nariadenia.
- 62 Ako sa konštatovalo v bode 55 tohto rozsudku, toto pravidlo má za cieľ priznať príslušnému orgánu dostatočnú lehotu na vykonanie odovzdania zaistenej osoby s prihliadnutím na skutočnosť, že pokiaľ má odvolanie alebo preskúmanie podané proti rozhodnutiu o odovzdaní odkladný účinok, možno odovzdanie vykonať až po tom, čo zanikol tento odkladný účinok.
- 63 Treba tak zdôrazniť, že je v tejto súvislosti rozhodujúca okolnosť, že odvolaniu alebo preskúmaniu je priznaný odkladný účinok v rozsahu, v akom bráni odovzdaniu, bez toho, aby rozhodujúcu úlohu zohrávala skutočnosť, či dotknutá osoba predtým podala alebo nepodala žiadosť o odklad rozhodnutia o odovzdaní.

- 64 Okrem toho treba konštatovať, že normotvorca Únie odkázal na zánik odkladného účinku „podľa článku 27 ods. 3“ nariadenia Dublin III bez toho, aby rozlišoval medzi členskými štátmi, ktoré sa rozhodli priznať odkladný účinok odvolaniu alebo preskúmaniu *ex lege* podľa článku 27 ods. 3 písm. a) a b) tohto nariadenia, a členskými štátmi, ktoré sa rozhodli, že priznanie tohto odkladného účinku podriadia súdnemu rozhodnutiu vydanému v tomto zmysle na žiadosť dotknutej osoby podľa článku 27 ods. 3 písm. c) uvedeného nariadenia.
- 65 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že normotvorca Únie nemal v úmysle obetovať súdnu ochranu žiadateľov o medzinárodnú ochranu požiadavke rýchlosti vybavenia žiadostí o medzinárodnú ochranu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 57).
- 66 Z toho vyplýva, že členské štáty, ktoré chceli posilniť súdnu ochranu žiadateľov tým, že priznali odkladný účinok *ex lege* odvolaniam alebo návrhom na preskúmanie podaným proti rozhodnutiu o odovzdaní, nemôžu byť v mene dodržiavania požiadavky rýchlosti postavené do nepriaznivejšej situácie ako tej, v ktorej sa nachádzajú tie členské štáty, ktoré to nepovažovali za potrebné. O taký prípad by však išlo, ak by tieto prvé členské štáty nemohli disponovať dostatočnou lehotou na vykonanie odovzdania, ak je dotknutá osoba zaistená a rozhodla sa podať odvolanie (pozri analogicky rozsudok z 29. januára 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, body 49 a 50).
- 67 Je zrejmé, že článok 28 ods. 3 nariadenia Dublin III neodkazuje priamo na situáciu upravenú v článku 27 ods. 4 tohto nariadenia, v ktorej odklad výkonu odovzdania nevyplýva z účinku zákona alebo zo súdneho rozhodnutia, ale je založený na rozhodnutí prijatom príslušným orgánom.
- 68 Napriek tomu sa v takom prípade dotknutá osoba nachádza v situácii úplne porovnateľnej so situáciou osoby, ktorej odvolaniu alebo preskúmaniu bol priznaný odkladný účinok na základe článku 27 ods. 3 uvedeného nariadenia.
- 69 Za týchto podmienok sa na jednej strane zdá, že zaistenie môže byť aj vtedy nevyhnutné, ak nebude známy výsledok odvolania alebo preskúmania, a na druhej strane, že by nebolo odôvodnené predĺžiť toto zaistenie na dobu viac než šesť týždňov po vydaní konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní.
- 70 Okrem toho z dôvodu podobnosti výrazov použitých v článku 28 ods. 3 treťom pododseku a článku 29 ods. 1 prvom pododseku nariadenia Dublin III a z dôvodu, že predmetom oboch týchto ustanovení je určiť obdobie, v priebehu ktorého musí byť odovzdanie vykonané, by mal byť normálne uplatnený reštriktívny výklad na každé z týchto dvoch ustanovení, v ktorých je spomenutý iba odkladný účinok vyplývajúci z článku 27 ods. 3 tohto nariadenia.
- 71 V dôsledku toho by taký výklad podľa článku 29 ods. 1 uvedeného nariadenia znamenal, že pokiaľ príslušný orgán použije možnosť stanovenú v článku 27 ods. 4 tohto istého nariadenia v prospech osoby, ktorá nie je zaistená, musí sa lehota na vykonanie odovzdania napriek tomu počítať od akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť iným členským štátom. Tento výklad by teda v praxi do značnej miery zbavoval toto ustanovenie potrebného účinku, pretože by nemohlo byť použité bez rizika, že bude brániť uskutočneniu odovzdania v lehotách stanovených nariadením Dublin III.
- 72 Rovnako treba zdôrazniť, že uvedený výklad nemožno uprednostniť ani z dôvodu, že by lepšie chránil slobodu a bezpečnosť dotknutej osoby. Opačný výklad totiž nevedie k rozšíreniu možností pokračovať v zaistení, ale zaručuje, že na maximálnu dobu zaistenia bude v každom prípade, v ktorom sa toto zaistenie predĺži z dôvodu odkladného charakteru odvolania alebo preskúmania, uplatnená presne určená lehota.

73 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 28 ods. 3 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že lehota šesť týždňov počítaná od okamihu, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania zavedený týmto ustanovením, sa uplatní aj vtedy, keď dotknutá osoba výslovne o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní nepožiadala.

O trovách

74 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. Článok 28 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, v spojení s článkom 6 Charty základných práv Európskej únie, sa má vykladať v tom zmysle, že:
  - nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, ktorá stanovuje, že v situácii, keď k zaisteniu žiadateľa o medzinárodnú ochranu došlo po tom, čo dožiadaný členský štát akceptoval dožiadanie o prevzatie, toto zaistenie môže pokračovať počas maximálne dvoch mesiacov, pokiaľ na jednej strane dĺžka zaistenia nepresiahne čas nevyhnutný na účely konania o odovzdaní, posudzovaný s ohľadom na konkrétne požiadavky tohto konania v každom jednotlivom prípade, a na druhej strane, pokiaľ prípadne táto dĺžka nepresiahne šesť týždňov odo dňa, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania, a
  - bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je úprava dotknutá vo veci samej, ktorá v takejto situácii umožňuje pokračovať v uvedenom zaistení počas troch alebo dvanástich mesiacov, v priebehu ktorých mohlo byť odovzdanie platne vykonané.
2. Článok 28 ods. 3 nariadenia č. 604/2013 sa má vykladať v tom zmysle, že od lehoty šesť týždňov počítanej od okamihu, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania zavedený týmto ustanovením, netreba odpočítavať počet dní, počas ktorých už bola dotknutá osoba zaistená po tom, čo členský štát akceptoval dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť.
3. Článok 28 ods. 3 nariadenia č. 604/2013 sa má vykladať v tom zmysle, že lehota šesť týždňov počítaná od okamihu, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania zavedený týmto ustanovením, sa uplatní aj vtedy, keď dotknutá osoba výslovne o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní nepožiadala.

Podpisy